

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 130.

Anden Session.

40de Møde.

Mandagen den 2den December.

(Fortf.)

Ordføreren: Det vilde uidentviøvl føre meget vidt, dersom man skulde gaae ind paa alle de Betragtninger, der ere bragte paa Bane af den Taler, som nu satte sig ned, men jeg troer heller ikke, at dette er nødvendigt (Nei!). Det gjælder om disse Betragtninger, som her ere blevne gjorte gjældende med Hensyn til Forholdet imellem Lehnbesidderne og Succesforerne, hvad der efter min Formening gjælder om det Meget, der de foregaaende Dage er blevet anført med Hensyn til Forholdet imellem Fæsterne og Fideicommisserne, at der kan være overmaade meget Sandt og Grundet, som det vel kan være værd at betænke, i en stor Deel af det, der er blevet ytret, men at det kun ikke vel kan finde nogen practisk Anvendelse med Hensyn til den nærværende Sag, naar man ikke vil forlade det rette Standpunkt, som man ved dens Behandling uidentviøvl maa holde fast ved. Det, hvori denne Lovs egentlige Forsvar maa søges, er, at den holder fast ved det Bestaaende (Nei!) at den i sit Væsen ikke er eller skal være Andet end en Forandring af det nu bestaaende Bevillingsystem til en lovbekemt Ordning efter de samme Grundfætninger. Det er dette Standpunkt, som Udpålget har fastholdt, og det er derfor, at det har gjort de Forandringer i det oprindelige Lovudkast, som det har gjort, og som nu ere blevne antagne her i Thinget med Hensyn til den første Paragraph. Disse Forandringer ere, som sagt, væsentligen motiverede derved, at man saameget som muligt har villet holde sig til det Bestaaende, og ikke har villet tillade nogen Afvigelse derfra, hverken i den ene eller den anden Retning, for ikke at komme ind paa Gebeter,

der krævede en ganske anden udførligere og mere omfattende Overveielse og Behandling. (Der er jo i Forslaget mange Afvigelser fra det Bestaaende). Der er adskillige Afvigelser i det Enkelte, det er vist, men Principerne ere fastholdte (Nei!); jeg troer dog, at det med Sandhed kan siges, og navnlig gjælder det med Hensyn til det Punkt, der her nærmest er Tale om, nemlig Forholdet til Lehnssuccessforerne. Den foregaaende ærede Taler lod til at ville mene, at der her var gjort en ganske overordenlig Forandring i de hidtil gjældende Regler (En Stemme: Det er der ogsaa). Det troer jeg at turde benægte, thi, som det jo allerede tidt og ofte er sagt, der er tidligere blevet meddeelt mangfoldige Bevillinger til Salg af Fæstegods fra Lehnene, og i disse Bevillinger er der i mange Tilfælde indrommet Lehnbesidderen en saadan Procentandee af Kjøbesummen, som der er Tale om i denne Paragraph, om hvilken den ærede Taler troede at kunne udtale sig saa haardt. Undertiden ere de Størrelser, som saaledes ere indrommede Lehnbesidderne — om man vil til Skade for Fideicommisset — stegne til Beløb, som uidentviøvl turde endog overstige det, der efter denne Paragraph vil blive indrommet; jeg skal derhos bede mine Herrer, fra den seneste Tid et Dieblit at see tilbage til hvad der skeete allerede i Slutningen af det forrige Aarhundrede. Jeg skal tillade mig at erindre om, hvorledes dengang Fæstegodsset paa adskillige Lehn, f. Ex. paa Grevskabet Christiansføde og Baroniet Brabretrolleborg blev forvandlet til Arvesæstegods, Foranstaltninger, hvorom jeg ikke veed Andet, end at de siden kun have været Gjenstand for Køps og aldrig for Dadel, og jeg vil da spørge, naar man seer hen til hvorledes Successforernes Interesser ere varetagne ved disse Operationer, om man vil